

A FACE LIKE MINE – EEN PODCAST OVER VIER FILMS VAN AUDREY HEPBURN

Begin: fragment interview Pros Verbruggen en Audrey Hepburn, in het Nederlands. <https://www.youtube.com/watch?v=2Xbvb6W98iU> (Tot 1:.42)

In 1959 zat Audrey Hepburn op de bank bij de Vlaamse televisiepresentator Pros Verbruggen. Stralend en elegant als altijd staat ze, in het Nederlands, de duidelijk geïmponeerde Verbruggen te woord. Aanleiding voor het interview was de promotie van haar nieuwe film *The Nun's Story*. Hepburn schijnt ooit gezegd te hebben: 'I never thought I'd land in pictures with a face like mine.' Of dat valse bescheidenheid was of niet, maar juist dat bijzondere gezicht met die sprekende hertenogen zou synoniem worden voor schoonheid.

In deze podcast vertel ik, Kim van der Werff, programmeur van Focus Filmtheater, over mijn vier favoriete Audrey Hepburnfilms. Een kleine greep uit een oeuvre dat zo'n 27 speelfilms en

nog wat televisiewerk omvat. Ik doe dat als film liefhebber maar ook als Arnhemmer omdat Audrey Hepburn nog steeds wordt herinnerd als een prominent inwoner van Arnhem. Het is niet voor niets dat het plein waarop Focus Filmtheater in 2018 zijn nieuwe gebouw opende, het Audrey Hepburnplein heet.

Wie in enige mate thuis is in de geschiedenis van Arnhem weet dat de op 4 mei 1929 in Brussel geboren Audrey Kathleen Ruston haar oorlogsjaren doorbracht in Arnhem en Velp. Daar kwam haar moeder, barones Ella van Heemstra vandaan. Hepburns grootvader, baron van Heemstra was van 1910 tot 1920 burgemeester van Arnhem. Als je onze Audrey Hepburn wandeling doet, kom je langs een aantal plekken die wat hebben betekend Hepburns Arnhemse leven.

Zoals Hepburn in het interviewfragment met Pros Verbruggen vertelt, vertrok ze na de oorlog naar London om er een dansopleiding te volgen. En van het dansen kwam theater en van theater kwam film. In de vroege jaren vijftig een paar piepkleine rollen, als hotelreceptioniste of sigarettenverkoopster, tot in 1952 *Roman Holiday* van regisseur William Wyler op haar pad kwam.

ROMAN HOLIDAY

Ze was inderdaad niet, zoals ze ook in het interview vertelt, de eerste keuze, net zo min als haar tegenspeler Gregory Peck dat was. Aanvankelijk had de studio, Paramount, bepaald dat het een romantische komedie moest worden met in de hoofdrollen Cary Grant en Elizabeth

Taylor. Taylor kon niet wegens contractuele verplichtingen en had bovendien ook niet Wyler voorkeur, en Cary Grant, toen 48 jaar, vond zichzelf te oud.

En dat is wel een aardig detail, want zo'n tien jaar later en dus nog tien jaar ouder, zou hij in *Charade* toch tegenover Audrey Hepburn staan, maar daarover later meer.

Wyler wilde graag Jeanne Simmons als vrouwelijke lead, maar zij was niet beschikbaar. Hij werd door regisseur Thorold Dickinson geattendeerd op ene Audrey Hepburn, een volstrekt onbekende maar buitengewoon mooie jonge actrice. Een heleboel screentests later was haar

eerste grote filmrol een feit. En daarmee werd een iconische filmster geboren die vooral in de jaren vijftig en zestig zou schitteren in een aantal rollen die haar op het lijf waren geschreven en nu nog grote populariteit geniet. Ze werd geroemd om haar frêle schoonheid, geholpen door haar band met modeontwerper Hubert de Givenchy die haar prachtig aankleedde. En als actrice was ze warm, herkenbaar, kwetsbaar en bovendien op een subtiele wijze heel grappig.

Roman Holiday werd een triomf. In sfeervol zwartwit vertelt Wyler hoe de verveelde prinses Ann, op staatsbezoek in Rome, aan haar gevolg ontsnapt en op de bank van de nietsvermoedende journalist Joe Bradley belandt. Bradley denkt dat zijn onwelkome gast aangeschoten is, dus hij probeert snel van haar af te komen, tot hij ontdekt dat zij de vermiste prinses is. En dan knutselt hij een plan in elkaar waarin hij werk en vrije tijd probeert te combineren. Luister even naar een dialoog tussen prinses Ann die niet weet dat journalist Joe Bradley wel weet dat zij de vermiste prinses is. Prinses Ann heeft van Bradley duizend lire gekregen waarmee ze net een ijsje heeft gekocht en haar haar heeft laten knippen.

(stukje dialoog <https://www.youtube.com/watch?v=l-PmluGC2wk>)

Behalve een vehikel voor de niet geringe charmes van zowel de gearriveerde filmster Gregory Peck als de ster in wording Audrey Hepburn, liet *Roman Holiday* ook de Italiaanse hoofdstad in volle klassieke glorie zien: het Colosseum komt voorbij, het Forum Romanum, de Spaanse trappen en natuurlijk de Trevifontein.

Het opnemen van deze grote film was voor Audrey Hepburn een uitdaging. Ze had zich als filmactrice allerm minst bewezen en tegenspel bieden aan een ster als Gregory Peck was natuurlijk spannend. Gregory Peck had aanvankelijk ook zijn reserves: maar gaandeweg kreeg hij door dat Audrey Hepburn wel eens een mooie toekomst tegemoet zou kunnen gaan. Hij belde toen zijn agent George Chasin met het verzoek contact op te nemen met filmstudio Paramount om Audrey Hepburn als co-star in de titels van de film en op alle posters te vermelden. Want, vertelde Peck aan zijn agent: de echte ster van deze film is Audrey Hepburn. Het antwoord van de studio was duidelijk: geen denken aan, dit is een onbekend meisje, our

job is to sell Gregory Peck. Waarop Chasin meldde dat Peck daar niet gelukkig mee zou zijn, en zo regelde de genereuze Peck dat Hepburn in de 'billing' hiërarchie op dezelfde hoogte kwam als hij. En dat bleek een juiste keuze. Hepburn verdiende met *Roman Holiday* haar eerste van in totaal vijf Oscarnominaties. En die eerste keer was het ook meteen raak.

Uitreiking Oscar aan Audrey Hepburn in 1954: <https://www.youtube.com/watch?v=p-vR7D21wqI> (vanaf 1:45 tot eind)

SABRINA

In het zelfde jaar dat ze haar Oscar won, verscheen haar tweede grote film: *Sabrina*. Geregisseerd door Billy Wilder. Met naast Hepburn ook William Holden en, jazeker, de held van de film noir Humphrey Bogart. Het verhaal van *Sabrina* is een soort kruising tussen assepoester en het lelijke eendje. Hepburn speelt de titelheldin die als dochter van de chauffeur van de steenrijke familie Larrabee met lede ogen aanziet hoe de jongste zoon, David, een ongelooflijke playboy, haar totaal niet ziet staan. Tot ze na een verblijf in Parijs terugkeert als elegante vrouw van de wereld. Maar dan gaat Linus, Davids oudere broer, zich met de opbloeiende relatie tussen Sabrina en David bemoeien omdat hij liever wil dat David de rijke dochter van een plasticfabrikant huwt. Linus blijkt echter ook niet ongevoelig voor de charmes van Sabrina te zijn. Luister even naar een korte dialoog waarin Sabrina aan Linus uitlegt hoe geweldig Parijs is.

Korte dialoog uit *Sabrina*: https://www.youtube.com/watch?v=LB2ckiy_qIQ (van het begin tot 0:44)

Onscreen zag het er moeiteloos uit en ook Hepburns tweede grote film werd goed ontvangen en trok veel publiek. Maar de productie van deze film was weinig harmonieus. Het zinde Bogart niet dat hij eigenlijk de tweede keus was, want aanvankelijk was dus Cary Grant beoogd voor de rol van Linus Larrabee. En net als bij *Roman Holiday* had Grant ook deze rol afgeslagen... dus wendde Billy Wilder zich tot Humphrey Bogart. Bogart voelde zich niet comfortabel in deze rol: hij maakte ruzie met Holden en Wilder, hij had graag zijn vrouw Lauren Bacall in de rol van Sabrina gezien en met Hepburn ontwikkelde hij niet echt een warme werkrelatie. Volgens ingewijden zou Bogart in Hepburns filmcarrière haar enige tegenspeler zijn die niet gecharmeerd zou raken van haar. Toen hij gevraagd werd naar hoe het was om met Hepburn te werken antwoorde hij nogal zuur dat het best okay was, tenminste als je er van hield om iedere take 66 keer over te doen. Het schijnt dat Bogart aan het eind van zijn helaas veel te korte leven (hij stierf in 1957 op 57 jarige leeftijd) zijn excuses aan Wilder heeft gemaakt voor zijn onbetamelijke gedrag.

Mocht je de film gaan kijken, let dan ook op de geweldige jurken die Hepburn draagt. Hoewel Edith Head op de aftiteling staat als kostuumontwerper, was de invloed van de jonge modeontwerper Hubert de Givenchy onmiskenbaar. Hepburn ontwikkelde een levenslange vriendschap en werkrelatie met De Givenchy. Zij werd zijn onbetwiste muze en de kleding van De Givenchy gaven haar zelfvertrouwen en de allure van een Hollywoodster.

Ondanks de onmin op de set waren de critici te spreken over de ongewone combinatie Hepburn en Bogart. Het leverde Hepburn een tweede Oscarnominatie op. En Hollywood verdrong zich om haar gunsten. Maar Hepburn was kieskeurig en toegewijd aan haar echtgenoot acteur Mel Ferrer met wie ze graag een gezin wilde. Dat lukte pas in 1960, met de geboorte van hun zoon Sean.

BREAKFAST AT TIFFANY'S

Nog geen jaar later begon Hepburn aan de opnamen van *Breakfast at Tiffany's*, een verfilming van een verhaal van Truman Capote over Holly Golightly die droomt van winkelen bij juwelier Tiffany's en zich laat onderhouden door rijke mannen. Holly wordt verliefd op haar bovenbuurman Paul, een ploeterende schrijver zonder fortuin, wat jammer is want Holly wil het liefst een rijke man aan de haak slaan.

Capote had graag Marilyn Monroe in de rol van Holly Golightly gezien, maar die weigerde omdat ze vreesde voor stigmatisering, omdat het hier toch wel een meisje van lichte zeden betrof. Tegen Capotes zin en ook tot haar eigen verrassing ging de rol naar de keurige Hepburn. En dat bleek een briljante keuze. Hepburn maakt van Holly Golightly een ongrijpbaar, melancholiek, maar ook naïef en onconventioneel personage, dat met verbazing haar leven aanschouwt en er vaak geen grip op lijkt te hebben. Geen enkel beeld van Hepburn is zo iconisch als de beeltenis van Holly Golightly die gekleed in elegante zwarte jurk met parelketting en zonnebril aan een beker koffie sipt en een croissantje eet terwijl ze verlangend in de etalage van Tiffany's kijkt.

Er is best wat aan te merken op de rommelige manier waarop het verhaal van *Breakfast at Tiffany's* zich ontvouwt en dat de Japanse bovenbuurman van Holly Golightly (gespeeld door Mickey Rooney) een racistisch karikatuur is, maar de film bevat een aantal onweerstaanbare scènes. Onvergetelijk is bijvoorbeeld het totaal escalerende feest in Holly's appartement en de verrukkelijke scene waarin Holly en Paul (solide gespeeld door George Peppard) daadwerkelijk naar Tiffany's gaan. En daarvan ga je nu een stukje dialoog horen. Aanleiding voor deze scene is dat Holly en Paul besluiten de dag door te brengen met dingen doen die ze nog nooit eerder hebben gedaan: champagne drinken voor het ontbijt, door New York wandelen in de ochtend, en iets kopen bij Tiffany's. Hepburn ziet er echt prachtig uit in een warmrode mantel, een pothoedje op haar hoofd en een grote zonnebril op haar neus.

Geluidsfragment uit *Breakfast at Tiffany's*: <https://www.youtube.com/watch?v=HzT89jyi56s> [begint op 1:10 eindig op 3:34]

Ook voor deze film werd Hepburn genomineerd voor een Oscar, maar die ging dat jaar naar Sophia Loren. *Breakfast at Tiffany's* won wel twee andere Oscars: die voor de beste originele soundtrack van Henry Mancini én die voor het beste liedje.

Dit liedje 'Moon River', wordt gezongen door Audrey Hepburn zelf. In de film zie je haar op de

vensterbank van haar appartement zitten. Blote voeten, hoofddoek om, gekleed in sweater en spijkerbroek. Ze begeleidt zichzelf op gitaar terwijl ze het liedje zingt. John Mercer schreef de tekst van 'Moon River' en Henri Mancini componeerde de melodie die ook heel mooi steeds als thema terug komt in de film. Het liedje reflecteert de kwetsbaarheid

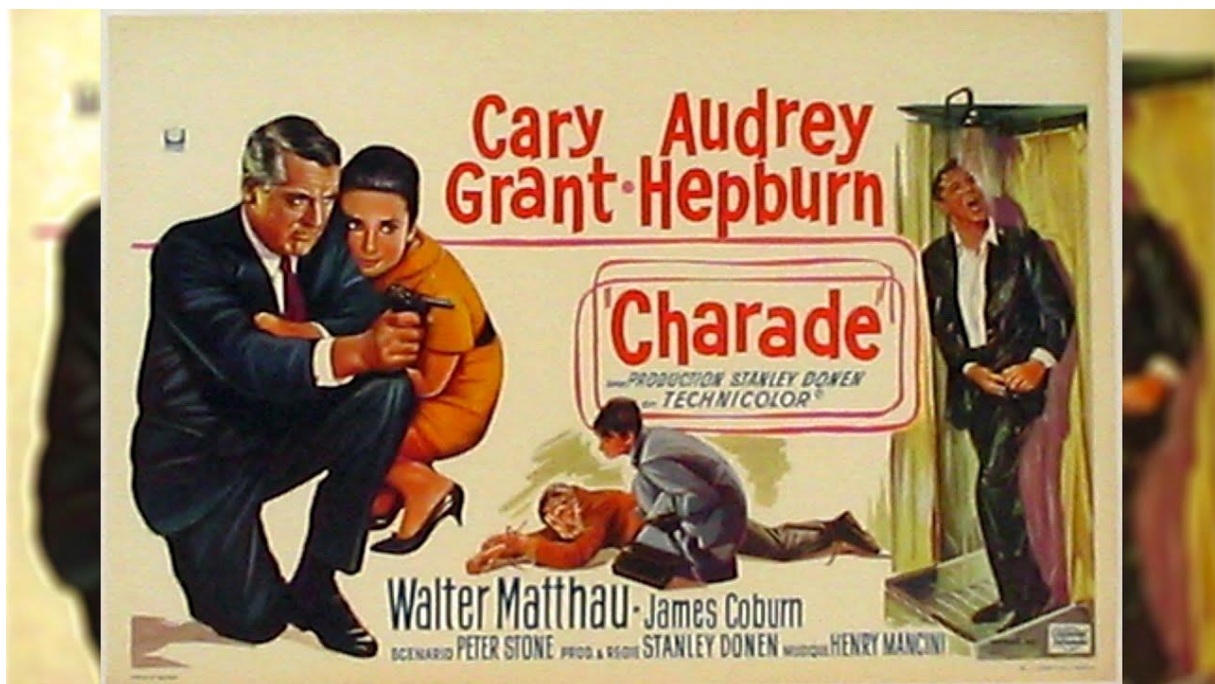
van het personage Holly Golightly dat net als iedereen simpelweg op zoek is naar geluk. Omdat Hepburn geen getrainde zangeres was, wilde filmstudio Paramount aanvankelijk dat zij gedubd zou worden. Mancini stond er echter op iets te componeren wat Hepburn wel kon zingen.

Maar toen bleek de eerste versie van de film te lang te zijn. Een van de studiohoofden schijnt gezegd te hebben: 'We'll just cut the song', waarop Mancini verbleekte, het eerst muistil werd in de kamer en er vervolgens een luide discussie losbarstte. Met als uitkomst dat het liedje bleef omdat La Hepburn dat zelf bepaalde!

Mancini zei er jaren later over: "Moon River" is voor haar geschreven. Niemand heeft het liedje zo goed begrepen als zij. Er zijn meer dan duizend versies gezongen van 'Moon River', maar haar vertolking is zonder twijfel de beste.'

En op haar beurt schreef Hepburn in een brief aan Mancini: 'Ik heb net onze film gezien, maar nu met jouw score. Een film zonder muziek is een beetje als een vliegtuig zonder brandstof. Hoeveel moeite we ons ook getroost hebben, we staan nog steeds op de grond, in de harde realiteit. Maar jouw muziek heeft ons opgetild, ons naar grotere hoogte gebracht. Alles wat we niet met woorden kunnen zeggen of laten zien in gebaar, heb jij voor ons uitgedrukt in muziek. Met zoveel fantasie, plezier en schoonheid. Jij bent de coolste, en de meest gevoelige componist. Dank je, lieve Hank. Heel veel liefs, Audrey.'

Luister naar een fragment van 'Moon River': <https://www.youtube.com/watch?v=uirBWk-qd9A>

CHARADE

En dan kom ik nu bij het heerlijke *Charade*: ik denk toch wel mijn favoriete Hepburnfilm, met, eindelijk, ook mijn favoriete Hollywoodacteur. Want in 1962 was daar dan toch het moment aangebroken dat Cary Grant ja zei tegen een samenwerking met Audrey Hepburn. Grant was inmiddels 59, en Hepburn was 25 jaar jonger. Aanvankelijk zag hij er niets in om Hepburns

love interest te spelen, uiteraard vanwege het leeftijdsverschil. Maar in Stanley Donens *Charade* had hij schijnbaar toch vertrouwen. Wat geholpen kan hebben is dat Donen er schaamteloos voor uitkwam een Hitchcockiaanse film te willen maken. 'Ik heb altijd al een film willen maken die lijkt op *North by Northwest*, een van mijn lievelingsfilms. Ik zocht naar iets met een gelijksoortig idioom van avontuur, spanning en humor.' zei Donen.

En zo werd *Charade* een soort ode aan 'the master of suspense' Alfred Hitchcock maar dan met een behoorlijke knipoog, want Donen voegde aanzienlijk meer humor aan zijn hitchcocktail toe dan de maestro zelf zou doen. En de plotvastheid heeft bij Donen ook wel wat in moeten leveren ten faveure van vorm en stijl. Het veelgeprezen resultaat werd door menigeen ook wel de beste Hitchcockfilm die Hitchcock nooit heeft gemaakt genoemd. Zo doet de fantastische, kleurrijke, bijna psychedelische titelsequentie, zeg maar de aantiteling, van grafisch vormgever Maurice Binder, sterk denken aan het werk van de legendarische Saul Bass, die de titelsequenties van de Hitchcockfilms maakte. Deze Maurice Binder vergaarde vervolgens wereldroem als vaste titelontwerper van de James Bond films, vanaf *Dr. No* in 1962 tot *License to Kill* in 1989. Maar dat terzijde...

Met Cary Grant had Stanley Donen bovendien een acteur binnen gehaald die in vier films van de bewonderde Hitchcock schitterde – *Suspicion*, *Notorious*, *To Catch a Thief* en *North by Northwest*. Grants personage heet Peter Joshua en Peter Joshua duikt plotseling op in het leven van *socialite* Regina Lampert, gespeeld door Hepburn.

Luister even naar een fragment uit de beginscene van *Charade*. Regina is met haar zus op wintersportvakantie ergens in de Franse Alpen als ze op het terras van een skiresort uitkijkend op de besneeuwde bergen Peter Joshua ontmoet. Joshua heeft haar neefje in de kraag gevat die net ene baron Rothschild heeft bekogeld met sneeuwballen.

Fragment uit beginscène *Charade*: <https://www.youtube.com/watch?v=Qgsst15il2k> (tot 1:49)

Tot het aanvragen van de scheiding komt Regina nooit, want echtgenoot Charles wordt morsdood uit een trein gegooid. En Reggie ontdekt dan dat haar man er verschillende criminele activiteiten op na hield en dat zij dientengevolge doelwit is van allerlei kwaadwillend gespuis. Ook Peter Joshua blijkt daar iets mee te maken te hebben en Reggie komt erachter dat ook Joshua niet is wie zij denkt dat hij is.

Hepburn is in topvorm als de gewiekste, stijlvolle en ontzettend grappige Reggie Lampert en Cary Grant is zo Cary Grant als we hem graag zien. In het engels wordt zijn attitude graag omschreven als debonaire of in goed Nederlands sophisticated. Maar Grant, die onder Hitchcock ruime ervaring opdeed in de identiteitsverwisseling, voegt daar een weldadige scheut zelfrelativerende humor aan toe.

Charade werd een groot succes en de samenwerking met Audrey Hepburn beviel Grant zo goed dat hij gezegd schijnt te hebben: 'All I want for Christmas is another picture with Audrey Hepburn.' Maar die is er helaas nooit gekomen.

In 1989 speelde Hepburn haar laatste bescheiden rol in Stephen Spielbergs *Always*. Vier jaar later, op 20 januari 1993 overleed ze. Ze was pas 63.

In 2021 is het zestig jaar geleden dat *Breakfast at Tiffany's* verscheen. De warme, sprankelende Audrey Hepburn lijkt voor eeuwig verankerd te zijn in ons collectieve geheugen. Ze is nog steeds het stijlicoon waar modebladen graag aan refereren, en een aantal van haar films hebben de status van klassieker verworven. En als het even kan, dan vertonen we, met groot genoegen, deze pareltjes uit de filmgeschiedenis in ons filmtheater aan het Audrey Hepburnplein.

Afsluiten met *Moon River*: <https://www.youtube.com/watch?v=uirBWk-gd9A>